

med Hensyn til Spørgsmaalet om Ændringer i de for Færøerne gældende Bestemmelser angaaende Sønæringen.

Lagtinget har i flere Aar ført Forhandlinger med Regeringen om dette Spørgsmaal, uden at der er opnaaet et for Tinget tilfredsstillende Resultat. Jeg haaber, og jeg kan tillige sige, at jeg venter, at det nu, da Sønæringsloven underkastes en Revision, maa lykkes at faa en god Løsning af denne for Færøerne meget vigtige Sag. Jeg ser, at Lovforslaget indeholder visse nye Bestemmelser, der passer til de særlige færøske Interesser, men de er dog ikke tilstrækkelige, og jeg paakalder derfor saavel den højtærede Ministers som dette høje Tings Bistand til at opnaa en saglig set fuldt ud forsvarlig og tilfredsstillende Ordning. Herom ønsker jeg at forhandle under Sagens videre Gang.

M. C. Jensen: Det, der giver mig Anledning til at sige et Par Ord om det foreliggende Lovforslag, er en Bemærkning af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]). Gennem det ærede Medlems Udtalelser syntes der at gaa en Ængstelse for, at det, man her stod i Begreb med at lovfæste, vilde forringe den Sikkerhed, der maa være til Stede. Men man maa erindre, at naar man her vedtager en Lov om Sønæringen, saa falder ogsaa Fiskeriet ind under disse Bestemmelser, og hvad der passer for den store Skibsfart, behøver aldeles ikke at passe for Fiskeriet. Ganske vist indrømmer jeg, at der i den bestaaende Lov — og det samme gælder Forslaget her — er gjort Undtagelser, men det er dog saaledes, hvad den højtærede Erhvervsminister sikkert vil give mig Ret i, at man i udstrakt Grad har maattet leve paa Dispensationer, fordi de Lovbestemmelser, der muligvis kunde passe for Skibsfarten i al Almindelighed, aldeles ikke passede for Fiskeriet. Noget lignende gælder vel med Hensyn til de færøske Spørgsmaal. Jeg maa overfor de Betæneligheder, det ærede 2det Medlem for 5te Kreds havde med Hensyn til, at man forringede Sikkerheden ved at lempe de Sikkerhedsbestemmelser, der findes i den nugældende Lov, sige, at det tror jeg aldeles ikke paa. Jeg tror, at den faglige Kundskab, en Sømand med Tiden tilegner sig udenfor Skolestuen, har overordentlig stor Betydning for ham, og jeg tror aldeles ikke, at man forringer Sikkerheden ved, at man tillemper sig efter Forholdene, som de nu former sig. Jeg vilde anse det for at være i aller-

højeste Grad uheldigt, hvis man ved Lovbestemmelser vilde lægge Hindringer i Vejen for disse frie Erhverv. Jeg er ikke ubekendt med, at en Del — maaske en stor Del — af Grunden til, at Lovforslaget foreligger i dette Øjeblik, er Krav og Henvendelser fra Fiskerierhvervets Side, idet man, som Forholdene formede sig efter den Udvikling, der er foregaaet, og ikke mindst under Hensyn til Konkurrencen med ligestillede i vore Nabolande, ikke har kunnet finde sig til Rette under de nuværende Lovbestemmelser. For mig staar det saadan, at det, vi her er i Begreb med at lovgive om, har overmaade stor Betydning for en ikke lille Del af den danske Befolkning. Det er Grundloven for disse Mennesker, erhvervsmæssig set, og derfor betragter jeg det som et meget vigtigt Spørgsmaal.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bunch) var inde paa Forslaget til § 4, navnlig vedrørende Spørgsmaalet om Motorpasserne, og var ængstelig for at gaa med til at sætte HK-Undergrænsen stærkt op, nemlig fra 50 til 80 HK, for visse Fartøjsers Vedkommende, nemlig dem med Sejlføring, til 100 HK. Jeg for mit Vedkommende hilser dette med Tilfredshed. Det er gaaet som en rød Traad gennem Bestemmelserne i vor nuværende Sønæringslov, at Fiskeriet ikke skulde generes af Bestemmelser, der paabød, at der skulde være eksaminerede Motorpassere eller Maskinmestre. Jeg tror heller ikke, at de paagældende Maskinmestre vilde føle sig tilfredse med at skulle indrulleres i Fiskernes Hær. Derfor finder jeg det klogt at have Bestemmelser, der tager Sigte paa, at Fiskerne selv kan passe deres egne Motorer. Men naar nu Udviklingen er gaaet i den Retning, at Grænsen for den Art Motorer, der her kommer i Betragtning, maa sættes op fra 50 til 100 HK, er der saa andre Veje at gaa end at ændre Loven i saa Henseende, hvis man ikke vil paabyde, at de eksaminerede Maskinmestre skal indrulleres under Fiskeriet? Og det vilde efter min Opfattelse medføre en saadan Udgift for Fiskeriet, at det slet ikke kunde bære den. En Maskinmester er jo ikke uddannet ved Fiskeriet og vil vanskeligt kunne deltage i ret meget Arbejde udover det at passe Maskinen, og naar det nu gennem Aarene har vist sig, at Fiskerne udmærket godt kan passe dem selv, hvorfor saa ikke ændre Bestemmelserne saaledes, at de bliver i Stand til at udføre det Arbejde? En Fisker er nu saa fortrolig med sin Motor, at hvis han har Fri-